

2016:1

160115

42:a årgången

Same, same but different!

Veckobladet började 2016 med att rekommendera läsning av en 50 år gammal text av Olof Palme. Årets första nummer har med en 50 år gammal ballad! Misstänker att det inte blir årets enda tanke om flykt.

Allt är nytt men mycket är sig likt, kan det vara en devis för 2016. Kanske, jag tar gärna emot bättre förslag. Hur som helst nu är det slut på det gamla, resten är nyskrivet för vår tid.

Välkomna till VB:s 42:a årgång, 2016

red

Balladen Om Flykten - Cornelis Wreesvijk - 1966

Om natten gick vi, ingen såg
hur vi på smala stigar drog.
Och några tröttnade och dog
och dom fick ligga där de låg.
Men vi är kvar ers excellens,
får vi passera eder gräns?

Vi har ett namn, vi har en kropp
vi kände till en flyktings stig.
På natten gick vi, det är krig,
framför oss finns vårt sista hopp
förbarma er herr general
släpp fram oss genom dödens dal.

Vi saknar pass, herr intendent
de brann när allting annat brann.
Vår existens betvivlar man,
vi lever men vårt namn är bränt.
förbarma er herr intendent,
vi rår ej för, att detta hänt.

Förlåt oss snälle, herr soldat
men om det finns nån frihet här,
så ställ ifrån dig ditt gevär,
och låt oss komma in, kamrat!
förbarma dig då herr soldat,
se barnen som behöver mat.

För barnen irrar vilsna kring,
utan att fatta och förstå.
dom kan väl ni ta vara på
för dom har inte gjort nånting.
Ers excellens, kom hit och hör,
vad tror ni barnen gråter för?

Vi flydde till, vår sista chans,
Ers excellens som kan och vill,
öppna den gräns vi kommit till
vart ska vi annars gå nånstans?

Ja, svara oss ers excellens,
får vi passera eder gräns?
Ja, svara oss ers excellens,
får vi passera eder gräns?

Lördagsmusik

Helgeandskyrkan

16 januari kl 17

Larsåke Sjöstedt, orgel

Doc Lounge Lund, säsongpremiär 19/1

GOOD THINGS AWAIT Leah Wolchok | USA | 2015

De ikoniska teckningarna på tidningen The New Yorker har blivit en välkänd kulturell milsten de senaste 90 åren. Leah Wolchoks intima dokumentär erbjuder en makalös glimt i processen bakom teckningarna. Filmen följer redaktören Bob Mankoff då han varje vecka noggrant granskar hundratals inlämningar och förslag. Allt för att ge läsaren den bästa samlingen av insiktsfulla och humorösa tidningssidor. Filmen visar också intervjuer med tidningens anställda och delar anekdoter från legenderna Roz Chast och Mort Gerberg.

[TRAILER](#)

TID: Tisdag 19 januari kl. 19.00

PLATS: Mejeriet, Stora Södergatan 64, Lund

ENTRÉ: Ordinarie - 80kr | Student/pensionär - 60 kr | Förköp inkl. soppa - 145 kr

Människor på flykt ska inte hindras att nå Sverige.

Familjer ska kunna återförenas utan att riskera livet.

Därför protesterar vi mot transportöransvar och alla hinder mot familjeåterförening!

Människor som behöver skydd ska vara trygga i Sverige.

Barn ska bemötas med omsorg och framtidstro.

Därför protesterar vi mot tillfälliga uppehållstillstånd och alla åtgärder som inskränker asylrätten och som strider mot barnkonventionen!

Skriv under uppropet: <http://www.folkkampaniforasylratt.se/>

Delta i planerade manifestationer! [Se lista här:](#)

Dagen ger snart upp... av Karin S

Dagen ger snart upp
kryper in i sitt mörker
Ett kylslaget: Huj!
Den kalla himlen
slickar med isig tunga
Vi spottar: tock, tock
Högljudda barnbarn
surrar som bin i kupan.
Är jag drottning

Sanktionerna mot Israel börjar bita av Bertil Egerö

Vågar vi tro på ett litet ljus i det stora mörker som den extremistiska israeliska politiken mot palestinierna utgör? Kanske. Men inget tyder på att Netanyahu's regering alls låter sig påverkas av den paria-status Israel allt mer börjar få i den internationella opinionen. Desto viktigare är det att aktioner som påverkar den israeliska ekonomin lyckas. Det är just vad som nu ser ut att hända.

Är Veolia bekant? Kör Snälltåget i Sverige, har länge drivit verksamhet på Västbanken. För någon månad sedan lämnade Veolia helt Israel; en sju år lång kampanj inriktad på dess samarbete med företag i de illegala bosättningarna bar äntligen frukt. Sodastream drog sina slutsatser av kampanjerna, och lade i höstas ner en av sina fabriker på Västbanken.

En FN-rapport uppger att de utländska investeringarna i Israel minskat med 46 procent från 2013 till 2014. Ett resultat inte minst av att många europeiska investerare har börjat tveka över riskerna med nya investeringar. Den israeliska exporten har också sjunkit. Dr Ronny Manos från the Open University of Israel, en av författarna till FN-rapporten, menar att nedgången framför allt är en konsekvens av Israels aggressionskrig mot Gaza 2014, och av de internationella bojkotter som nu drabbar landet. De allt tätare aggressionerna mot palestinierna under året som gick mildrar inte precis intrycket av stabilitet.

Det israeliska finansministeriet har räknat på konsekvenserna av fortsatta bojkotter: \$20 miljarder nedgång i exporten, medan BNP väntas sjunka med \$11 miljarder.

Latinamerika hakar på BDS-rörelsen

I Sydafrika, där minnet av apartheid ännu är starkt, är BDS-rörelsen (Boycott, Divestment and Sanctions) mycket stark. Nu har den fått fart även i Latinamerika. Den brasilianska regeringen reagerade på Israels krig mot Gaza 2014 med att ta hem sin ambassadör. Nu vägrar den att acceptera en ny israelisk ambassadör som kommer från en illegal bosättning på Västbanken. Provinsen Rio Grande do Sul har avslutat sitt samarbete med det israeliska militära företaget Elbit Systems. Buenos Aires lägger ett avtal om \$170 miljoner med det statliga israeliska vattenföretaget Mekorot på is.

Fyra Colombianska filmfestivaler har gått med i den kulturella bojkotten, medan stora fackföreningar i Uruguay, Brasilien och Argentina kräver att den regionala ekonomiska samarbetsorganisationen Mercosur avslutar sitt sk Free trade agreement med Israel.

Den internationella akademiska bojkotten drivs nu även av Chiles nationella studentfederation, och i Brasilien har studenter lyckats få São Paulo-universitetet att avsluta sitt partnerskap med

Arieluniversitetet i Israel. Liknande aktioner växer fram i Argentina.

Mera stöd till den palestinska kampen!

Även i Palestina har BDS-rörelsen nått framgångar: den palestinska importen från Israel har under 2014 minskat med en fjärdedel, jämfört med året innan. Israeliska krav på de för palestinierna – och islam som helhet – heliga platserna i Jerusalem har säkert bidragit.

I Sverige drivs BDS-kampanjen av Palestinagrupperna. All nödvändig information finns på dess hemsida nedan. Jag planerar att lägga ihop material och kontakta butikscheferna i ICA- och COOP-butiker i centrala Lund. Någon som hänger på?

[Läs med om BDS-kampanjen](#)

Framgångsrik kampanj mot ockupationen av Gunnar Olofsson

Den internationella BDS-kampanjen mot ockupationen av Palestina kan se tillbaka på ett framgångsrikt 2015. De utländska direktinvesteringarna i Israel har minskat med 46% och de ockuperade områdena har kunnat dra ned på sin import från Israel med 24%. Den franska företagsjätten Veolia har avslutat sin del i ockupationen - en inblandning som kostat företaget runt 20 miljarder US dollar (omkring 170 miljarder kronor) i förlorade kontrakt! – och säkerhetsföretaget G4S har nu backat från sina kontakt vad gäller säkerhetssystem för fångelser och förhørscentra.

Allt fler universitet och studentorganisationer har lagt sina kontakter med Israel på is – Sveriges Förenade Studentkårer envisas dock ännu att umgås med israeliska bosättare! – och över 1.000 artister, senast bland annat Lauryn Hill och Thurston Moore, har förklarat att de tills vidare avstår från att uppträda i Israel. EU har deklarerat att israeliska ockupationsprodukter måste märkas klart och tydligt som sådana, och inte som tillverkade i Israel. På den internationella arenan tar nu Vatikanen steget att – likt tidigare Sverige och 134 andra stater – formellt erkänna staten Palestina. Och i FN:s Generalförsamling röstade strax före jul en stor majoritet av stater – 164 mot 5 med 10 nedlagda – för en resolution med kravet att Israel upphör med ockupationen och återför de beslagtagna naturresurserna till de rättmätiga ägarna.

Men det finns saker kvar att göra. BDS betyder **B**ojkott, **D**esinvesteringar och **S**anktioner och är det palestinska icke-våldsalternativet mot ockupationen. Israeliska ockupationsprodukter måste helt bojkottas bort från den svenska marknaden. Pressen mot G4S måste fortsätta tills man lämnar alla sina ockupationskontrakt. IKEA och H&M måste övertygas att avsluta sina investeringar i Israel, och banker göra som den Danske Bank och avsluta samarbetet med israeliska partners. Studentföreningar, vetenskapsinstitutioner, idrottsrörelsen och kulturarbetare måste tas i örat så att de upphör med sitt stöd till ockupationen. Sveriges regering, och EU, måste följa uppmaningen från en rad experter att ta sin egen officiella inställning till internationell rätt på allvar och genast sluta belöna den israeliska ockupationen. Det militära samarbetet med Israel måste upphöra och militärattachén i Tel Aviv hemkallas.

Sverige har i dag sanktioner mot över 20 länder som bryter mot internationell lag – men inte mot Israel. Kan vår statsminister och utrikesminister vara snälla och förklara varför det är så?

Därför blir den rike så förbannat rik av Gunnar Stensson

Hennes förmögenhet växte från 2 miljarder dollar till 25 miljarder dollar från 1990 till 2010, fast hon aldrig hade arbetat en enda dag i sitt liv. Hur gick det till? Jo, hon hade förmögenheten placerad i fonder, berättar Thomas Piketty i *Kapitalet*, s 452. Läs gärna den sidan och ett par till. Det är intressant!

Det handlar om Liliane Bettencourt, arvtagare till L'Oreal, världsledande inom kosmetika.

Piketty har hämtat uppgifterna från affärs-tidskriften [Forbes](#) som offentliggör en årlig rankningslista över de största förmögenheterna.

Så fungerar marknaden, det regelsystem som tillämpas i världsekonomin. De rikaste blir automatiskt rikare.

En ekonomjournalist på *Forbes* insåg, att man kunde driva Pikettys metod ett steg längre genom att undersöka hur mycket en förmögenhet som ett visst år placerats i en vanlig indexfond skulle ha växt med hur mycket den faktiskt hade växt.

Han undersökte den amerikanske miljardären Donald Trump på samma sätt som Piketty granskat Liliane Bettencourt.

Donald Trump ägde 4,2 miljarder dollar 1982. Om han då hade placerat sina miljarder i en vanlig indexfond skulle hans förmögenhet till idag ha växt till 170 miljarder dollar. Men det gjorde han inte. I dag äger Donald Trump 85 miljarder. Hans förmögenhet är alltså idag 85 miljarder **mindre** än om han hade placerat den i en indexfond? Vart har de 85 miljarderna tagit vägen?

En politisk och ekonomisk idiot. Tidskriften *Forbes* konstaterar att Donald Trump slösat bort dem på katastrofala affärer och räknar upp några sådana.

Världen vet att Donald Trump som politiker är en rasistisk, självgod och hänsynslös idiot. Det ger han dagligen bevis på.

Forbes avslöjar att Donald Trump också är en ekonomisk idiot som på 34 år förskingrat 85 miljarder. Dollar.

Liliane Bettencourt förstod att låta miljarderna växa av sig själva. Det gjorde inte Donald Trump.

Ett anspråkslöst förslag

Det måste vara lätt att genomföra motsvarande undersökning i Sverige. Välj arvtagaren till någon av de största förmögenheterna. Rausing kanske. Eller Wachtmeister.

Kolla hur stor förmögenheten var när arvtagaren övertog den. Kolla sedan hur stor den skulle ha varit idag, om den placerats i en vanlig indexfond. Det ger ett mått på hur snabbt en förmögenhet växer av sig själv.

Kolla till sist hur stor den faktiskt är idag och jämför. Det ger ett mått på arvtagarens förmåga att hantera sin förmögenhet.

Den stora skandalen är att förmögenhetsökningen är automatisk.

Det är ett allvarligt problem, att förmögenheterna är koncentrerade hos allt färre innehavare och att det är lönsammare att placera pengarna i en indexfond än att investera, anser Thomas Piketty. Det leder till ekonomisk stagnation och förvärrar ojämlikheten och de sociala spänningarna i samhället.

Du inser lika bra som Thomas Piketty vilka lösningar som krävs.

Låt Palestina bli fritt! av Gunnar Olofsson

FN:s Generalförsamling har i en resolution åter krävt att den israeliska ockupationen av Palestina upphör och att arabiskt land, med dess naturresurser, återförs till de rättmätiga ägarna. Samtidigt kräver Israels utbildningsminister, Naftali Bennett, att Israel nu tar steget fullt ut att helt införliva Västbanken med Israel – på samma sätt som man tidigare gjort med Jerusalem och Golanhöjderna. ”Vi har gjort det två gånger tidigare, och båda gångerna ensidigt”, förklarade Bennett på ett möte, ”och kan göra det igen...”

FN-resolutionen antogs med röstsiffrorna 164 mot 5 – USA, Israel, Kanada och ett par små östater – medan 10 länder lade ned sina röster. Resolutionen konstaterar att Israel, i egenskap av ockupationsmakt, är skyldig att följa såväl FN-stadgan som Genèvekonventionen om behandling av civila under ockupation och Konventionen om Medborgerliga och Politiska Rättigheter. Här ingår saker som att inte flytta sin egen befolkning till ockuperat område, inte utnyttja områdets resurser för egen vinning och inte på ett oåterkalleligt sätt ändra dess status.

FN uttrycker stark oro över Israels exploatering av naturresurser, inte minst vatten, förstörelse av arabisk jordbruksmark med fruktträd och växthus, och infrastruktur som vatten- och avloppssystem, samt dumpning av avfall och andra miljöfarliga verksamheter på ockuperat område. Speciellt oroar situationen i Gaza - som enligt tidigare FN-rapporter kan vara i princip obeboeligt omkring år 2020 om ingenting avgörande inträffar - där mängder av oexploderade projektiler efter Israels olika anfall skapar en extra alarmerande och riskfylld situation.

Generalförsamlingen hänvisar i sin resolution till en rad andra FN-resolutioner som tagits i frågan om Israel/Palestina och kräver – för vilken gång i ordningen? – att ockupationen äntligen upphör och de ockuperade områdena med sina naturresurser återlämnas till de ockuperade att fritt förfoga över. Israels bosättningspolitik och koloniala exploatering av Palestina måste omedelbart upphöra.

Inför det kommande året borde den svenska regeringen, som erkänt staten Palestinas rätt att existera inom säkra och erkända gränser, självklart se som sin uppgift att verka för att FN:s resolution – som man också röstat för - nu resulterar i kraftfulla åtgärder för att äntligen få ett slut på den israeliska ockupationen.

* Sanktioner måste införas mot Israel, likt de man infört mot andra länder som bryter mot internationell rätt

* Israels förmånliga handelsavtal med EU måste läggas på is

* Det militära samarbetet med Israel måste upphöra, och militärattachén i Tel Aviv hemkallas

* IKEA, H&M och andra stora företag måste dra tillbaka sina investeringar i Israel

* Israeliska ockupationsprodukter måste bort från den svenska marknaden

Låt 2016 bli det år då ockupationen äntligen kommer till ett slut, och Palestina får bli fritt! Hittills har det varit tyst från våra politiker om detta. Alltför tyst.

Vem kan man lita på? av Sten Henriksson

Den oavbrutet produktive historikern professor Wilhelm Agrell i Lund och Lyngby, har utkommit med en ny volym, *Vem kan man lita på* (Historiska media), med underrubriken, *Den globala övervakningens framväxt*. Det är i första hand just en historisk framställning, där namn som Assange och Snowden bara framskymtar som de senaste inslagen i en lång utveckling.

2016:1

Agrell formulerar inte själv svaret på boktitelns fråga: Vem kan man lita på? Men efter att ha tagit del av hans berättelse kan svaret bara bli ett: Ingen.

Andra världskrigets hemligheter

Agrell rör sig här på ett område där han är väl hemmastadd (och har själv jobbat på den svenska försvarsstabens underrättelseavdelning). Två tredjedelar av boken behandlar den klassiska övervaknings- och spionverksamheten vars trafik gick på radio eller telefonledningar, ärenden som Agrell behandlat utförligt i tidigare böcker. Här är t.ex. det välkända brittiska arbetet med det tyska maskinchiffret Enigma på Bletchley Park och det svenska mot den likaledes tyska Geheimschreiber som knäcktes av matematikern Arne Beurling i Stockholm. Materialet kom på tråd som bar den tyska trafiken från Norge och Finland till Berlin. Mer än 300,000 meddelanden dekrypterades, men innehållet förbehölls den svenska försvarsstaben – meddelanden som rörde svenska officerare av överstes rang eller mer sorterades bort och delgavs inte regeringen.

Till detta kom telefonkontrollen – på ett femtiotal telefonstationer inrättades trafikkontroller – bemannade stationer som avlyssnade 11 miljoner samtal. Dessutom hade vi postkontrollen. För att detektera radiotrafik placerade man ut ett tusental robotmottagare, som kunde ta vara på all radiotrafik på kortväg inom 0,5 - 1 km avstånd och vidarebefordra den till centraler eller skriva ut morsekoder på hållremsa.

Hemliga lagar, hemliga myndigheter

Allt detta krävde en betydande organisation, den s.k. Allmänna Säkerhetstjänsten som låg i militära händer. Den inrättades redan 1938, med hemlig instruktion och verksamhet, ja själva existensen av organisationen var hemlig. Den skulle ingripa mot sådan verksamhet som kunde störa "rikets vänskapliga förbindelser med främmande makt". Man fick i stort sett obegränsade befogenheter: kunde gripa misstänkta och hålla dem i 90 dagar utan rättslig prövning. Och tillstånd till övervakning blev en intern angelägenhet för säkerhetstjänsten.

Men det här ordnades väl upp efter kriget? Jo, man tillsatte den s.k. Sandlerkommissionen som klarlade en del, t.ex. flyktingspionaget men i allt väsentligt fick det hela bero. Verksamheten avvecklades för några år, men 1947 togs stora delar av övervakningen upp igen, nu mot nya fiender, kommunisterna. Så började en ny epok där övervakningen riktades inte bara mot kommunister utan också mot t.ex. kärnvapenmotståndare och fristående vänster, en historia som dock inte berättas här utan får sökas i den serie av utredningar som regeringen Persson, till dess heder, utgav i slutet av 90-talet. Det brukar anges att tio procent av den svenska vuxna befolkningen registrerades under dessa år.

Digitaliseringens frukter

Här fanns alltså sedan länge fungerande rutiner också i Sverige och vad som hände sedan var att alla sorters trafik övergick till digital form, först i vanliga teleledningar, radiolänkar och satelliter, men sedan några årtionden i fiberkabel och att allt nu var buret av datorer. Detta innebar en explosiv utveckling av volym och hastighet av datatrafiken. Samtidigt utvecklades krypteringsmetoder som gör att en privatperson kan kryptera ett material så att det tar flera timmar för datorerna att dekryptera. För proffs kan det ta veckor eller att man inte lyckas alls trots de "tunnland av datorer" som står till underrättelsetjänsternas förfogande. Men råmaterialet, de krypterade meddelandena finns bekvämt tillgängligt. Jaså, det går en fiberkabel från Ryssland till Västeuropa genom Sverige? Med lite skicklighet går det bra att koppla in sig och sälja materialet till högstbjudande!

En storindustri

Hantering av digitalt material med militärt och politiskt innehåll är numera en storindustri. Man brukar säga att amerikanska NSA har 40,000 anställda och en budget flera gånger större än CIA. Det krävs alltså ett stort antal matematiker, språkvetare och systemtekniker för att driva systemen och då kan det hända att en systemtekniker anställd av ett inhyrt dataföretag kopierar en lämplig mängd filer och talar om för en bredare allmänhet att deras regeringar håller på med en verksamhet där deras e-post och telefonsamtal övervakas och lagras. Det är det som har hänt med Edward Snowden. Han är givetvis en hjälte, värd Nobels fredspris genom sitt mod och sin osjälviska insats.

Hur det ska sluta vet vi inte – ingen regering vågar trotsa USA på den punkten. Det är inget nytt med massavslöjanden av olagligheter. Det skedde t.ex. av den amerikanska senatens Churchkommitté i mitten av 70-talet som avslöjade Nixonregimens och FBI:s olagliga förföljelse av freds- och medborgarrättsaktivister. Men inget kan i sin omfattning och till sin karaktär mäta sig med Snowdenfallet.

Agrell redovisar också den svenska diskussionen om FRA för några år sen. Också här visar sig föreställningar om vad statsnyttan kräver vara starka och vi fick en halvdan debatt och en oklar lagstiftning med stora hål.

Låt oss inte bli skrämda

Vad kan man göra? Jo, man ska nog utgå från att man är övervakad: det är igen stor konst att hålla reda på tio miljoner invånare och snart kanske inte heller tio miljarder. Det är billigt med hårddiskar. Men ska man låta sig skrämmas av detta? Tja, Facebook och Google samarbetar förstås med NSA och förmodligen också FRA. Men ev. hemliga kärleksförbindelser liksom kommunalpolitiska hemligheter är ändå av måttligt intresse för övervakarna så de får man ha i fred. Men den s.k. kampen mot terrorismen är så vagt beskriven och definierad att man där snabbt närmar sig gränserna och Sverige förefaller vara på väg åt samma håll. Det är inte så roligt, men vem vill i dag klara sig utan Internet? Man skulle nog förlora mer på att isolera sig än på att låta sig övervakas. Men det finns ingen man kan lita på.

Agrell resonerar förnuftigt, skriver som vanligt väl och han är värd att läsas. Det här är ett område som är under snabb teknisk och administrativ utveckling. Vi kommer säkert att få veta mer inom några år.

Den nya järnvägstationen i Klostergården

Till Trafikverket

Synpunkter inför samrådet om Södra stambanan, Lund – Flackarp, fyra spår

Järnvägsutbyggnaden till fyra spår kommer att öka kapacitet och säkerhet för såväl person- som godstrafik längs sträckan Malmö-Lund.

En regionaltågstation vid Klostergården ger god tillgänglighet för drygt 10 000 personer i södra Lund, samtidigt som den avlastar Lunds central.

Den aktuella järnvägssträckan från bron över Ringvägen till bron över Höje å löper parallellt med ett rekreationsstråk öster om järnvägen, som många boende i Lunds centrum och Klostergården dagligen använder för promenader och löpning.

Stråket leder i förlängningen vidare till Flackarp och korsar vandringslederna längs Höje å mellan Värpinge och St Lars. Tillsammans utgör stråket och vandringslederna ett viktigt, stadsnära naturområde, som måste bevaras.

Utbyggnaden till fyrspar bör därför förläggas väster om den nuvarande järnvägen. Detta tycks Trafikverket också ha uppmärksammat, eftersom den nya bron över Höje å planeras byggas väster om den nuvarande. Det innebär att huvuddelen av arbetet med brobygget kommer att ske väster om järnvägen.

Den västra sidan är lättast att nå med arbetsfordon och anläggningsmaskiner. Norr om ån finns en väg i förlängningen av Åkerlunds och Rausings väg intill järnvägen. Den kan användas för transporter om den förstärks och breddas. Söder om ån kan man nå byggplatsen genom att använda vägen till Flackarps skola och anlägga en tillfart längs järnvägen.

På det sättet skyddar man i görligaste mån kolonilotterna öster om järnvägen från störningar.

Genom att bron byggs väster om den nuvarande bron, kommer det nya dubbelspåret mot Lund fortsätta på västra sidan, där det redan i nuläget finns ett gammalt spår från en tidigare industrijärnväg.

Den långa parkeringsplatsen längs Åkerlunds och Rausings väg innebär att det finns gott om utrymme för det nya dubbelspåret.

Norr om parkeringsplatsen vidtar ett koloniområde. Avståndet mellan koloniområdet och järnvägen förefaller tillräckligt stort för att ge utrymme åt utbyggnaden.

Närmast Ringvägen ligger en nybyggd Lidl-butik, vars varuförråd vetter mot järnvägen. Avståndet mellan byggnaden och närmaste järnvägsspår är drygt 20 meter. Det tycks vara ett tillräckligt utrymme för det nya dubbelspåret.

Den nya stationen placeras i omedelbar anslutning till passagen under järnvägen mellan Nordanväg och Maskinvägen. Den tunnel som finns där måste helt göras om. Den nuvarande passagen är olämpligt utformad med en tvär krök och dålig sikt. Den nya passagen under järnvägen måste vara rak och göras bredare, med trottoarer på båda sidor. Även i fortsättningen bör endast gång- och cykeltrafik tillåtas, inte biltrafik

Genom att placera den nya stationen på broarna över passagen får man möjlighet att bygga uppgångar till perrongerna, också för funktionshindrade. De 330 meter långa perrongerna bör byggas så att de sträcker sig cirka 165 meter i vardera riktningen.

Detta stationsläge ger bäst tillgänglighet för boende vid Arenan, i Klostergården och den nya bebyggelsen i Källby och St Lars. Man kommer också lätt till och från Arenan i samband med större arrangemang.

I anslutning till stationen bör en mindre cykelparkering för pendlare anläggas öster om järnvägen. Möjlighet att nå stationen med bil finns redan, men kan förbättras med en vändplats.

Ingen bilparkering öster om stationen. Busslinje nummer 1 har en hållplats alldeles intill.

Man måste se till rekreationsspåret kan passera stationen och parkeringarna på ett smidigt sätt.

På västra sidan når man stationen med cykel eller bil via Åkerlunds och Rausings väg samt via Maskinvägen. I framtiden är det lämpligt att en busslinje passerar stationen. Parkeringsplatserna erbjuder stora ytor att bygga på och mark för parkering i närheten av stationen.

Sammanfattning

Vi menar alltså att järnvägsutbyggnaden till fyrspar längs hela den aktuella sträckan ska förläggas väster om de nuvarande spåren.

Den nya stationen ska byggas över passagen mellan Nordanväg och Maskinvägen.

Anmärkningar

- Vi önskar ett öst-västligt promenadstråk som passerar under järnvägen i höjd med dammarnas norra sida.

- Vinnaren i arkitekttävlingen om framtida bebyggelse i sydvästra Lund föreslog, att de sex korpffotbollsplanerna omedelbart söder om Klostergårdens idrottsplats skulle användas för en utbyggnad av Klostergården i anslutning till stationen och järnvägen.

Vi förstår att tanken ligger nära till hands, men menar, att placeringen av de sex korpffotbollsplanerna intill idrottsplatsen ingår i en plan för området, en plan som också omfattar grönområdena och Källbybadet och utgör en medveten satsning på ett stadsnära rekreativsområde.

De sex korpffotbollsplanerna, som är mycket utnyttjade inte bara av korpffotbollen utan också av de närliggande gymnasieskolorna Katedralskolan och Polhemsskolan samt gymnasieskolorna i St Lars-området, bör fredas mot framtida bebyggelse. Vi menar också att det skulle bli mycket svårt för Lunds kommun att hitta ett bra alternativt läge för korpffotbollen.

”Stationsgruppen”

Gunnar Stensson, ordf, Magnus Hultgren, Birgitta Borafia, Per Roijer, Hossein Karbassi, Gunnar Järvstad, Jan Engvald

Öresund runt på 30 timmar – alldeles som vanligt och ändå inte av Staffan Lindberg

Jag fick resan i första pris i Veckobladets pristävling om mandatfördelningen i kommunvalet 2014 (efter att ha sonderat vindarna i en matsal på ett äldreboende i södra Lund). Tänkte mig först ta tempen på den danska gästvänligheten men intresset falnade ganska snabbt.

Nu har vi äntligen rest runt, från söndag 27 till måndag 28 december, alltså i god tid före det att muren stängs och vi blir inlåsta i ett inställt hopp om en bättre framtid. Öresund är ett sådant komplex av kulturer, gränser, löften om lättande restriktioner och regler, ett motsägelsefullt hoppfullt sammelsurium med andra ord. Går luften ur näringslivet och politiken nu så blir det tufft för oss alla. Vad vi möter är inte lugnet före stormen utan lugnet före stiltjen om inte

Öresundsrevolutionen som just har börjat snart tar fart. Det är bara att hoppas att det inte går som för Dacke.

Det börjar som vanligt med regn och blåst och med wienerbröd och kaffe på Ms. Aurora. Lagom med folk. Vi kommer på Öresundståget mot Kalmar (!) för att ta oss till Nivaa. Det tar en stund innan man vänjer sig vid att färdmålet och tågets mål ligger i två helt olika väderstreck.

Nivaagaards Malerisamling ligger gult och nybyggt i södra änden av landsbyen. I trädgården finns hundra utrotningshotade ord på små lappar på pinnar (ungefär som botaniska etiketter). *Harm* är ett sådant ord. Som att ingen skada kan ske längre, eller? Inne är det varmt och mysigt. I kassan blir vi registrerade som de fyratusende besökarna i år och får två gåvokort med vardera en ”middag for to med ett glas vin i frokoststuen”. Så att vi säkert kommer tillbaka innan den siste maj. Det gör vi nog – maten var udenmerkt.

Carl Fredrik Hill handlar det om. Det är stort och gripande, eller ”lika stor som de största” med Gunnar Ekelöfs ord (fast man kan undra hur stora de största är). Vi ser gamla och nya målningar, dynamiken i en målares färd och mognad och till sist fantastiska uttryck. De som fastnar är de expressionistiska blomsterträden, figurerna, teckningarna och orden och tecknen i *Dikter och författarskap på nogle språk*, som bl a innehåller sanskrit. Märkligt, i Uppsala läser man sanskrit på universitetet, i Lund lär man bara sanskrit och annat orientaliskt på St. Lars!

Konst är känslornas rike med andra gränser än det ofta torftiga samspelet mellan oss. När inre och yttre bilder och ljud blandas i nya kombinationer är det inte undra på att balansen mellan det vanliga och det ovanliga eller övervanliga är skakig. Men måste man var ’galen’ för att skapa? Det är många frågor som far genom besökarens huvud.

När vi kommer ut kommer den gula landsvägsbussen och stannar för oss. Vi visar rundtursbiljetten och kan åka med. Snart är vi åter på Öresundståget denna gång på väg till Göteborg! Men vi stiger av redan på Nörreport och vandrar genom det livliga Kultorget, där vårt bokkafé en gång låg, och ner mot södra delen av Kongens have och vårt hotell Wakeup (bara för säkerhets skull).

Vi slumrar i det hypermoderna hotellet där man behöver ett pass för att åka med hissarna! Kvällen är ännu ung så vi väcks av en grym Vilda Väster på teven. Filmen var slut när nästan alla var döda. Det fanns inga som kunde spela vidare.

Vi hamnar på ett café med bar och gammal fin inredning, camp sa man på 60-talet. Språkförbistring lever kvar och det tar en stund innan vi lyckas beställa ett glas torr Martini utan några tillsatser eller is! Det är ganska mycket folk i rörelse, kanske befriade från alla julmåsten de just genomlevt. Vi har inget otalt med våra måsten men njuter onekligen friheten av att inte vara minst tio till varje måltid.

Restaurang Sommarsko slår upp sina portar. De har en mycket liten kyckling på menyn, Poussin heter det, och Entrecote så vi är båda tillfreds. Kyparen frågar om han ska hälla upp vinet och jag svarar att det kan han vänta med, varpå han omedelbart håller upp en skvätt till mig för provsmakning! Han började i alla fall inte prata engelska, som jag vid seglingar upplevt i hovedstadsområdet, som numera annars heter Greater Copenhagen.

Vi avslutar på Hvide Lam ner i källaren på Kultorvet. Samma rök och pilsner, samma svängiga Jerry Mulligan låtar som när vi var där sist för så där en tjugofem år sedan. Snacka om traditoner. Och ut kommer vi som rögade sillar.

Natten förflyter behagligt. Frukosten är precis lagom fast vi blev nästan utan ost för plastförpackningen var nästan omöjlig att öppna. Allt blir inte bättre med tiden. I duschen kunde jag inte få upp schampoplastpåsen och höll på att förfrysa.

Det är nu ännu mer välbärgade människor på ströget. Folk som har råd att handla på mellandagsrean. Vi tittar in i Trinitatis, Kyrkan med Rundetaarn som vapenhus. Från början var tornet observatorium och universitetsbibliotek. Trinitatis står levande mitt i byen med gatupräst och alltid öppet. De satsar på musik i olika former och med allsång från studentsångboken på programmet. Någonting för musikföreningen Helgo att ta efter kanske? Ett glas morotsjuice och allsång på lunchen i Allhelgonakyrkan inför eftermiddagens slit.

Vi landar på Arbejdermuseet på Rømersgade. Det är danskt förra sekelskiftet och tiden därefter, en stor samlingssal till möten och till fest, en arbejderbolig intakt från 1940-talet, märkes-män och kvinnor i rörelsen, och en udstilling om ungdomens plats i demokratin. Vi har inte varit där på 25 år men känner oss ändå hemma! När kan vi starta tidningen Socialdemokraten igen? En röst över larmet!

ID-kontrollen på Hyllie tar 15 minuter – den ska bli till 30 minuter på Kastrup den fjärde januari - som man dessutom kanske själv måste betala för.

Allt är sig alltså likt mot alla de gånger man som 44årigt par har besökt Skånes huvudstad och ändå inte. Det är så mycket vi har gått och hoppats på. Vår gemenskap med danskar, en grön storstad med mycket vatten och förbindelser. Danskar som välkomnar flyktingar. Nu är det vi som inte vill ha några fler längre.

Minnen av David Bowie Lotte Möller

Några rubriker från tisdagens tidningar:

Världen sörjer sin stjärna; Bowie störst, bäst och vackrast; Bowie ständigt samma och evigt ny; David Bowie alltid på väg framåt

Sydsvenskans kulturdel ägnade fyra hela sidor åt honom, DN:s tio. Jag fattar ingenting. Vad har jag missat? Är det en generationsfråga? En könsfråga? Jag frågade ett antal bekanta födda mellan 1933 och 1966 vad Bowie har betytt för dem och här följer svaren, somliga i utdrag. Vill du roa dig med att gissa respondenternas kön och ålder hittar du de rätta svaren längst ner på sidan.

1. Jag kommer ihåg Bowie som hur stor som helst - men ändå lite perifer för just mig. Jag hade bara klassisk musik. Men massor härliga discodanser till Bowie-musik fick jag uppleva och det känns ledsamt att han nu inte finns mer.
2. Jag skäms nästan för att säga det, jag har hört namnet, men vet inte det minsta om honom.
3. Jag har en LP på landet och där är en sång som jag gillar texten till, mycket. Men minns inte vad den heter.
4. Nej, för mig har han inte betytt något. Generationsfråga gissar jag. Och kanske främlingskap för hans form av androgynitet.
5. Min 12 år yngre bror dyrkar Bowie och kan alla hans låtar. Det är definitivt en generationsfråga. Nu får vi bekräftelsen på att det är folk mellan 40 och 55 som styr svenska redaktioner. (Och som tror att publiken också är mellan 40 och 55.)
6. Han var en performanceartist och en sådan har bara någon betydelse i sin samtid. Att som Göran Greider i en fullkomligt bisarr krönika i Metro hylla honom som en person som förändrat världen är befängt. Visst han klädde sig speciellt och fantasifullt. Det har många gjort före honom och ingen minns dem eller upplever dem som kulturella sensationer.
7. Nja, betytt och betytt. Men han har liksom alltid funnits där. Andra artister minns man från en viss (ofta avlägsen) avgränsad period i livet, men hans musik har alltid funnits med. Bowie en stor artist under ovanligt lång tid.

8. För mig är han manlighetens motsvarighet till Madonna! Att hela tiden uppfinna sig själv på nytt för att kunna sälja och hänga med i kommersialismens upp- och nedgångar. Musiken har jag inte gillat något vidare, men hans olika utseenden - förkroppsliganden har jag nyfiket kollat in.

9. Han har inte betytt något stort för mig men ändå har jag upplevt de flesta av hans låtar som nyskapande. Jag har också gärna dansat till dem.

10. Jag lever och har levt utanför Bowies magi.

11. Jag kan utan vidare slå fast att jag inte klätt mig som jag gjort, inte lyssnat på den musik jag gjort och inte tagit de vägar i livet som jag gjort utan David Bowie. Jag vet att det gäller många av mina ungefär jämnåriga. Jag vet att det gäller en mängd artister efter Bowie. Jag vågar ta gift på att det i sin tur har påverkat generationerna efter 60-talet. Som en utveckling kom så småningom punken med allt vad den innebar, vilken inte hade varit möjligt utan honom. Och utan punken hade inte allt efter den varit möjligt.

12. För mig har han knappast betytt något, men mycket för rocken. Jag har uppfattat honom som något av en rockens modernist, och en som har öppnat vägar bortom gubbrocken. Inkarnationen av queer, kanske, innan begreppet uppfanns?

13. När jag idag slog upp Gefle Dagblad stönade jag – nej nu djääävlar! För fjärde dagen i rad fanns ett tvåsidigt uppslag med David Bowie. Min syn förmörkades. Finns det ingen heder kvar i den svenska journalistkåren?

14. Han har inte betytt något särskilt för mig. Eller som Gunnar sa: ”Han har gjort några låtar jag känner igen”. Förresten tyckte jag frisyren som han hade på 70-talet var ful.

15. Har inte en enda skiva med David Bowie. Men gott om andra.

16. Mina tidigare arbetskamrater har pratat om honom. Fick dåligt samvete i tisdags för att jag inte var en av de djupt sörjande.

Kön och ålder

1. M född 1956
2. K född 1938
3. K född 1948
4. M född 1938
5. K född 1949
6. M född 1943
7. K född 1964
8. K född 1943

9. K född 1957
10. K född 1937
11. M född 1966
12. K född 1944
13. M född 1937
14. K född 1962
15. M född 1933
16. K född 1945

En intressant motion - För en bred och enad rörelse

Det är inte ofta som motioner om stadgeförändringar i föreningar kan ges denna rubrik, men det händer ibland. Till årets kongress i Vänsterpartiet finns en motion som heter "För en bred och enad rörelse".

Den handlar kort om rätten att organisera sig i grupper inom partiet, dessa kallas åsiktsströmningar och tendenser. Till synes ganska oskyldigt men det rör vid en av de stora stridsfrågorna inom kommunismen och därmed vänstern genom tiderna.

På den tiden, 70-talet, när jag blev partimedlem kallades det fraktioner och vi fick lära oss att sådana var synnerligen splittrande och farliga. Förvisso inte oomstritt ens då men fakta var då och nu att denna fråga splittrat många partier och andra rörelser under hela vänsterns historia.

Om den nu skulle kunna verka rent av enande för vänstern så skulle det vara fantastiskt bra. Att alla som motsätter sig den nuvarande utvecklingen mot ett allt kallare, borgerligare eller rentav fascistoidare samhälle är ställt utom allt tvivel. Men jag är inte säker på att det skall ske inom ett parti, kanske det är precis tvärt om? Kanske skall partier och andra samverka inom bredare rörelser.

Motioner är undertecknad av ett stort antal vänsterpartister från hela landet däribland ett antal från Lund. Det skulle vara intressant om någon av de nu aktiva partisterna ville vidareutveckla frågan i allmänhet i VB:s spalter. I synnerhet vore konkreta exempel på vad man vill göra i framtiden som stadgarna idag förbjuder en partimedlem att göra idag.

Göran Persson

För en bred och enad rörelse

MOTION TILL VÄNSTERPARTIETS KONGRESS 2016

Frihet med öppnare organisation och rätten att organisera sig i tendenser

Alla behövs när vi bygger en majoritet för socialismen. För att engagera dessa krafter behövs en öppen attityd till olika rörelser. Därför föreslår vi att vi, likt många europeiska vänsterpartier, välkomnar olika åsiktsströmningar.

Bakgrund

Vänsterpartiet har flera gånger valt, men också blivit tvungna, att se över sin roll som politiskt parti. Idag är vi ett socialistiskt och feministiskt parti på ekologisk grund. Det är stora ambitioner och med tanke på vilka motståndare vi har som krampaktigt försöker försvara det kapitalistiska systemet så menar vi att vi behöver en bred rörelse som förbereder oss för

uppgiften vi tagit på oss.

Vi behöver ta tillvara på många olika idéströmningar och erfarenheter för att kunna agera med den bästa visionen, strategin, taktiken och med samlad styrka.

För att få bäst förutsättningar att utveckla idéer och vinna mark behöver vi titta på de partier och rörelser som gått före och lyckats. Erfarenheter från ett flertal moderna vänsterrörelser visar att öppnare organisationsformer skapat möjligheter att samla både unga som varit desillusionerade och frustrerade äldre som lämnat arbetarrörelsen i och med högervridningen under de senaste decennierna.

Inspiration och erfarenheter

Det finns gott om exempel på både nya och äldre partier som förändrats i en riktning där medlemmarna på olika sätt är fria att organisera sig i egna nätverk, kring olika politiska plattformar och i tendenser som företräder gemensamma åsiktsströmningar - populärt omnämnt som tendensfrihet.

Tyska Die Linke, danska Enhetslistan, spanska Podemos, grekiska Syriza, portugisiska Bloco de esquerda och brittiska Labourpartiet är några exempel på partier som på olika sätt öppnat sina rörelser med väldigt inspirerande resultat. Låt oss ta inspiration och lärdom av de partier, som växer och som går sida vid sida med människor som kämpar för frihet och rättvisa!

Principer och förhållningssätt

När vi öppnar organisationen och engagerar oss på fler sätt förutsätter det också att vi gemensamt förhåller oss till detta enligt vissa principer.

För att bli en bred och inkluderande rörelse behöver vi ta steg för att utveckla Vänsterpartiets organisation genom att demokratisera den ytterligare. De flesta moderna vänsterrörelser som växer idag är en mosaik av nätverk, tendenser och organisationer som samarbetar.

Med införandet av tendensfrihet rustas Vänsterpartiet med ett komplement till sin demokratiska process som gör att det bättre förmår att hantera skillnader inom organisationen. Genom att medlemmar tillåts att på ett organiserat och öppet vis hävda gemensamma ideologiska och politiska uppfattningar underlättas en öppen och konstruktiv debatt och hela partiets energi tas tillvara.

Utöver potentialen att bli ett bredare parti som lockar fler medlemmar så är vi övertygade om att detta kommer gynna utvecklingen av idéer. Att inte ta det här steget vore att hålla kvar vid en partikultur

som riskerar att främja slutna och ohälsosamma metoder vilket i sin tur begränsar möjligheten att möta de stora utmaningar vi står inför idag.

Därför bör kongressen vidareutveckla den rätt Vänsterpartiets medlemmar har att engagera sig i nätverk genom att klargöra att såväl lokalt som internationellt engagemang i åsiktsströmningar, tendenser och organisationer inte i sig är att betrakta som konkurrerande verksamhet, eller ett hinder för medlemskap. Detta förutsatt att engagemanget för Vänsterpartiet sker öppet och med respekt för partiets demokratiska beslut.

Mot bakgrund av framförda resonemang föreslår vi

att kongressen beslutar att gå till försvar för och utveckla den rätt Vänsterpartiets medlemmar har att engagera sig i nätverk genom att klargöra att engagemang i åsiktsströmningar, tendenser och organisationer inte är att betrakta som konkurrerande partier förutsatt att de verkar för Vänsterpartiet och arbetet i dessa sker öppet.

att kongressen beslutar om tillägg i stadgar efter §2 enligt följande:

“Medlemmar har rätt att forma och vara med i åsiktsströmningar, tendenser och organisationer inom partiet. Åsiktsströmningar, tendenser och organisationer har självbestämmande om metod och interna strukturer förutsatt att arbetet sker öppet och med respekt för partiets demokratiskt fattade beslut.”

Läs mer på www.enadrorelse.se